

ТИ НЕКИ ЕНГЛЕЗИ

Све је било договорено: чекаћемо их пред Гимназијом и онда крећемо на „тродневно путовање”. Бус се паркира пред капијом школе иза које великим словима пише ГИМНАЗИЈА. Окрећем се, застајем и помишљам како сви ми који уђемо у школу тог имена, чак иако је не волимо, морамо се барем на тренутак присјетити свих оних предивних тренутака које нам је она пружила. Управо размишљам како се цијела церемонија догађа из само једног разлога, гимназијске спремности да се постигне више.

Из буса излази осам насмијених и увијек спремних на забаву Енглез, са својим директором и још двије професорице. Слиједећи директорицину жељу, у паровима смо се представили нашим и њиховим професорима, те размијенили поклоне добродошлице.

Иако сам очекивала да с почетка нећемо имати баш много тема за разговор, преварила сам се, јер су се

се провучемо неопажено кроз врата библиотеке, јер се ништа не смије препустити случају. Но, ипак смо то вече морали остати у кућама, с обзиром да су гости читав један дан провели лутајући париским аеродромом.

Сљедећи дани су били дани „акције”. Требало је обићи Бањалучку, госте упознати са радом Гимназије, показати им манастир Гомионицу, те посјетити СФОР-ову базу у Шипову.

Иако нимало не звучи занимљиво, морам рећи да баш овдје забаве и анегдота није недостајало. Ми смо озбиљно схватили задатак

да се упознамо са оружјем које СФОР користи, па смо себи дали маха да међу окупљенима нађемо „погрешне мете” које су се само благо насмијале и дискретно удаљиле.

Нектар за енергију

Вечери су биле препуштене нама домаћинима да их сами испланирамо, што нам, наравно, није нимало тешко

пало. То је била одлична прилика да наше госте научимо по неку нашу ријеч, који су они изговарали на само њима знамом акценту.

Како Бањалука ноћу пружа сасвим другу слику у односу на њихов градић Ексетер, још једном су се изнова, одушевили градом, те могућностима да посјећујемо разне локале без обзира на старосно доба (свима вама је познат закон у Енглеској по овом питању). Звјезда вечери је била која боца, кригла или пак чаша нашег Нектара, па нас успјеше увјерити да су Енглези послије Нијемаца праве „пивопије”.

Но, вријеме је одмицало. Иако смо размишљали о томе како би било дивно да „случајно” заборавимо вријеме поласка, сјетили смо се наших патњи (читај професора) који нас чекају, а и били смо уморни па смо одлучили привести ово путовање крају.

Рано јутро, хладно и тмурно, а ми се припремамо за завршно фотографисање... и онда одлазак. Стојећи сама сјетих се како је Joe Barret имао обичај да каже: „Само по...ла...ко”, и у том тренутку скоро наглас рекох: **видимо се ускоро.**

... а сутрадан?

Била сам уморна, измучена и задовољна. Морам вам признати да је могуће неке људе завољети у само три дана. Негдје сам у прошлом „Орфеју” прочитала текст о овој дилеми, те је ово права прилика да дам одговор на њу. Иначе нисам ни идеалиста ни апсолутни оптимиста. Увијек ћу рећи да је веома тешко склопити добро пријатељство, али догодило ми се нешто супротно што је на тренутак нарушило мој „песимизам”.

Немојте ме погрешно разумјети није ово патетика или какава мексичка сапуница. То је истина коју доживјех једног октобарског викенда.

Енглези показали правим шаљивцијама, увијек спремним за забаву. Кома још може да падне на памет да носи електричну гитару на само три дана и то на сасвим други дио Европе?

Господин Акција

Већ видно опуштени предложили смо гостима како би било најбоље да изађемо то исто вече – само ако

Тилиа Богдан, III4